

CHƯƠNG 27

Thăm Bệnh Chốn Khuê Phòng

T

hãy Dư Đỉnh Tân nhìn mình bằng cặp mắt sừng sốt, Đường Thế Dân cảm thấy ái ngại vô cùng.

Vì chàng không sao đoán nổi nội tâm của Dư Tổng quản.

Chập lâu mới nghe Dư Đỉnh Tân buông trầm:

- Đường lão đệ, nếu lão đệ thấy chẳng có gì cần thiết và quan hệ thì chớ hỏi qua vụ này.

Lối ngôn từ của Dư Đỉnh Tân nếu là người thông minh sẽ biết lão đã hiểu biết nội vụ rồi.

Tâm tình của Đường Thế Dân khích động mãnh liệt, nhìn trả lại đối phương:

- Tổng quản, đây chính là một chuyện cần thiết và quan hệ, tiểu đệ bị đuổi ra khỏi cửa sư môn ráng sống sót cho tới ngày nay cũng chỉ vì câu chuyện này.

Cặp mắt của Đường Thế Dân theo đó ra luồng sát khí như muốn ăn tươi, nuốt sống kẻ thù vậy.

Dư Đỉnh Tân đảo cặp mắt sáng ngời, nhìn quanh mấy bàn thực khách, như xem có gì lạ không rồi nhỏ giọng:

- Đường lão đệ, nghe âm thanh lời nói của lão đệ đây phải chăng là có ý muốn báo thù cho cuộc sát kiếp Phụng Hoàng Trang? Lão đệ đang truy tìm đích danh thủ phạm?

Đường Thế Dân gật mạnh chiếc đầu:

- Quả đúng như vậy!

Dư Đỉnh Tân như rúng động:

- Giữa lão đệ và Phụng Hoàng Song Hiệp có mối liên hệ gì đây?

Đường Thế Dân cắn răng:

- Phụng Hoàng Song Hiệp vốn là chỗ di dượng của tiểu đệ.

Dư Đỉnh Tân như sững sờ:

- Đường lão đệ. Lão đệ dựa vào chỗ nào lại dám nói rõ nội tâm của mình cho ta biết? Nếu quả thật ta là một trong các hung phạm Phụng Hoàng trang thì cái hậu quả sẽ như thế nào?

Bất giác Đường Thế Dân thẳng thốt.

Câu nói này rất là có lý, nếu quả thật Dư Tổng quản là một thù nhân, chàng sẽ gặp nguy hiểm vô cùng.

Đường Thế Dân hạ giọng:

- Tiểu đệ xin cảm tạ sự chỉ giáo cao minh của Dư Tổng quản, tiểu đệ vô cùng sơ sót ở chỗ này. Song theo tiểu đệ nhận xét thì Dư Tổng quản là một nhân vật ngay thẳng, chính đạo nên tiểu đệ mới dám tiết lộ tâm tình kín đáo của mình, nếu không thì chắc chắn là tiểu đệ thủ khẩu như bình chẳng đời nào dám hở nửa lời.

Dư Đỉnh Tân nói:

- Lão đệ chớ có nhìn bề ngoài của con người mà xét nội tâm, chốn giang hồ ngày nay hiểm độc khôn cùng, có ngày sẽ thọ hại một cách thảm thương.

Đường Thế Dân nghiêm mình:

- Những lời vàng ngọc chỉ dạy của Tổng quản, tiểu đệ xin ghi tạc vào lòng không bao giờ quên được.

Giây lâu Dư Đỉnh Tân thấp giọng:

- Đường tiểu đệ. Hiền đệ không nên biết là hơn, biết được rất có hại cho hiền đệ chứ chẳng ích gì. Hiền đệ cũng đừng nên theo dõi tìm tòi, vụ huyết sát kia đã có người ra tay thanh toán rồi, chớ có tìm hiểu. Hãy nhớ rõ điều này: Những câu nói vừa rồi hiền đệ không nên để một người thứ ba nghe được.

Đường Thế Dân kích động đến run run cả toàn thân, nhìn thẳng vào mặt Dư Đỉnh Tân không hề nháy.

Sau đó, chàng thì thầm:

- Dư Tổng quản, nhân vật nào đã ra tay thanh toán vụ thảm sát, Tổng quản có thể cho tiểu đệ biết hay không?

Dư Đỉnh Tân lắc đầu:

- Điều này không thể nói ra cho hiền đệ biết được.

Đường Thế Dân khích động:

- Tổng quản. Có phải vụ huyết sát tại Phụng Hoàng trang còn có người thoát khỏi họa kiếp chăng?

Chàng muốn nói đến Tiểu Tú Tử, song lại thôi, nên chỉ hỏi như vậy.

Dư Đỉnh Tân lắc đầu:

- Phàm là bất cứ thủ phạm nào muốn phát động một trận thảm sát thì nhất định không để sót một người nào. Hiền đệ nhớ rõ như thế.

Đường Thế Dân cắn răng:

- Tổng quản! Đại ca đã hiểu rõ nội vụ thì xin nói cho tiểu đệ biết có hơn không.

Dư Đỉnh Tân cương quyết:

- Không thể được.

Tuy thất vọng nhưng Đường Thế Dân không biết phải làm sao cho Dư Đỉnh Tân tiết lộ cho chàng nghe.

Chàng chỉ ngơ ngác nhìn Dư Đỉnh Tân mà lòng sôi động vô cùng.

Dư Đỉnh Tân hòa hoãn:

- Đường lão đệ. Hãy bình tĩnh, sớm muộn gì rồi lão đệ cũng được rõ. Xin nghĩ cho kỹ trước khi hành động. Đây không phải là chuyện thường, nó liên hệ đến toàn bộ võ lâm, xin hiền đệ nên ghi nhớ.

Đường Thế Dân khẩn trương lên:

- Tiểu đệ chỉ muốn biết thôi, tuyệt đối giữ kín bí mật cho nhân vật đó. Tiểu đệ không thể đứng ngoài vòng được nhất định phải giúp một tay.

Dư Đỉnh Tân âm thầm:

- Chỉ e sợ chuyện này không để cho người ngoại cuộc xen vào.

Đường Thế Dân đưa tay lau sạch mồ hôi trán, thần tình biến đổi không ngừng.

Từ trước đến nay ngày đêm chàng suy nghĩ, tìm tòi chuyện này không giây phút nào ngơi được.

Nay ánh sáng vừa lóe lên nhưng chưa được thấy rõ, làm sao Đường Thế Dân yên tâm cho được.

Nhân vật đó là ai?

Ai đang tìm thù thanh toán?

Và những kẻ thù nào nhúng tay vào cuộc thẩm sát Phụng Hoàng trang?

Tại sao Dư Đỉnh Tân lại hiểu rõ nội vụ một cách rành mạch như thế?

Không lẽ nào...

Đường Thế Dân chấm dứt ngay ý niệm đó.

Chàng cúi đầu cau mày trầm ngâm.

Dư Đỉnh Tân thản nhiên bung chung rượu uống cạn rồi lại rót thêm chung khác.

Lão uống liên tiếp bốn, năm chung rồi nhìn Đường Thế Dân:

- Đường hiền đệ.

Đường Thế Dân hồi hộp:

- Gì thế Dư Tổng quản?

- Quả thật hiền đệ muốn biết lắm sao?

Đường Thế Dân phấn khởi cả tinh thần:

- Đúng vậy, tiểu đệ muốn biết lắm.

Dư Đỉnh Tân hỏi:

- Hiền đệ biết ngôi cổ mộ không?

Đường Thế Dân gật đầu:

- Tại hạ đã qua một lần.

Chuyện quá khứ hiện ra trong đầu óc Đường Thế Dân.

Cũng tại gần ngôi cổ mộ suýt nữa chàng đã bị giết.

Hồng Bảo Chủ vì hoài nghi chàng là nhân vật Đại Hành Quyết sai thuộc hạ dẫn dụ chàng ra đó toan sát hại.

Nếu không nhờ nhân vật Đại Hành Quyết thực thụ hiện thân ra giải cứu, chàng đã chết từ lâu rồi.

Lúc ấy lại thấy Dư Đỉnh Tân đảo mắt nhìn qua một vòng như để dò xét coi có ai theo dõi câu chuyện giữa hai người hay không.

Sau đó hấn hạ thấp giọng hơn:

- Đường hiền đệ hãy chú ý đây.

Đường Thế Dân bồi hồi:

- Dư Tổng quản muốn nói gì?

- Đúng ngày rằm tháng tới Đường hiền đệ hãy một mình tới nơi cổ mộ là sẽ rõ mọi việc đã qua.

Mặc dù Dư Đỉnh Tân không có nói rõ sự việc song cũng đủ cho Đường Thế Dân biết là như thế nào rồi.

Trong bụng chàng thăm tính nếu đến ngày rằm thì còn có mười tám hôm nữa mà thôi.

Đường Thế Dân trầm nhẹ:

- Tiểu đệ xin y theo lời dặn của Dư Tổng quản, đúng vào đêm hôm ấy tại hạ sẽ đến ngôi cổ mộ.

Dư Đỉnh Tân tiếp:

- Vậy thì hiền giờ Đường hiền đệ đã yên tâm rồi, có thể theo ta trở về Phong Bảo hay chăng?

Đường Thế Dân lắc đầu:

- Không đâu. Tiểu đệ đã bị Hồng Bảo Chủ bãi chức Thống Lãnh đội Thuyền Phong, nay trở về Bảo đâu còn ý nghĩa nữa.

Dư Đỉnh Tân nói:

- Lời của Đường hiền đệ cũng đúng. Song trong Bảo lúc này đang bấn loạn, rất cần người giúp sức, vậy thì hiền đệ trở về Bảo đâu có trở ngại gì, hơn nữa hiền đệ là kẻ từ phương Nam tới, đến phương Bắc này thật là cô đơn, thấy cũng nên trở về cho yên thân.

Những lời của Dư Đỉnh Tân thốt ra hết sức là thành thật.

Nhưng Đường Thế Dân nghĩ thầm:

- Một thân tự do có phải hơn không tại sao ta phải trở lại tòa Phong Bảo một lần nữa làm gì.

Song sau đó chàng lại chuyển sang một ý niệm khác.

Nếu chàng trở về Phong Bảo cũng có chỗ hay của nó.

Giờ Dư Đỉnh Tân đã hiểu rõ vụ đấm máu ở Phụng Hoàng trang, nếu chung chạ với hắn có thể biết thêm nhiều việc hay hơn nữa.

Do đó, Đường Thế Dân cứ do dự mãi mà không thể nào quyết đoán được.

Dư Đỉnh Tân lại hỏi thêm một câu:

- Sao Đường hiền đệ, đã có quyết định gì chưa?

Đường Thế Dân chợt gật đầu:

- Được tiểu đệ xin theo Tổng quản.

oOo

Tại tòa Phong Bảo như bị một lớp sương mù thăm đậm.

Trong tâm tình và thần sắc nặng trĩu xuống.

Văng vẳng như là trận mưa giông sắp tới.

Đường Thế Dân đã phục hồi nguyên chức Thống Lĩnh đội Thuyền Phong.

Hiện giờ chàng có thể thấy tận mắt cặp mắt đen huyền to lớn của Đinh Hương rồi.

Chàng nhớ hôm nọ nàng có bảo:

- Nếu muốn thấy cặp mắt của tiểu muội thì thiếu hiệp cứ trở về tòa Phong Bảo.

Nay quả thật chàng đã phải trở về.

Như vậy là chàng yêu Đinh Hương rồi sao?

Đây là một chuyện ngoài ý nghĩ của chàng.

Bởi vì chàng chỉ có cảm tình với Đinh Hương vì ả nữ tử này có cặp mắt to lớn, lạ lùng như Tiểu Tú Tử.

Nay Đinh Hương giống như lúc trước chứ không có gì thay đổi? Nàng vẫn thân mật với chàng.

Mối tình thân mật này cũng có đôi phần huyền diệu.

Mỗi ngày Hồng Tiểu Ngọc gặp Đường Thế Dân một lần. Nay nàng như đã biến đổi đi rồi vậy.

Tánh tình nàng không còn hào phóng như trước nữa, hình như đang mang tâm sự quá nặng nề.

Cặp lông mày nàng thường hay cau lại, như tâm tư ghê lắm.

Đường Thế Dân nghĩ lời suy đoán của Dư Đỉnh Tân rất có lý.

Có lẽ Hồng Bảo Chủ đã nhận lệnh hành quyết của nhân vật khủng bố kia rồi.

Song chàng hơi bâng khuâng.

Bâng khuâng vì chàng nhớ danh tánh của Hồng Bảo Chủ không có trong ngôi cổ mộ, vậy tại sao Đại Hành Quyết lại trao huyết lệnh cho lão nhân này.

Như vậy là nghĩa gì?

Có gì bí ẩn chăng?

Mỗi ngày Đường Thế Dân đều phải đi canh tuần những nơi canh gác chung quanh tòa Phong Bảo.

Chàng vẫn tự do lui tới trong đại sảnh và khắp nơi trong Phong Bảo song vẫn chưa được gặp hai vị thượng khách của Hồng Bảo Chủ.

Đường Thế Dân rất lưu ý nhưng không sao phát giác nơi trú ngụ của hai vị này.

Liên tiếp bốn ngày trôi qua.

Hồng Tiểu Ngọc ở đâu không thấy mặt.

Đường Thế Dân cảm thấy hơi nhẹ nhàn như thế, nhưng cũng hơi bồn khoăn trong lòng.

Tại sao Hồng Tiểu Ngọc lại biệt đi.

Có phải tại vì chàng đối đãi với nàng quá nhạt nhẽo hay còn có một nguyên nhân nào khác?

Sự thật đối với Hồng Tiểu Ngọc, lâu nay Đường Thế Dân không chút yêu đương chi hết.

Nhiều khi sự có mặt của nàng làm cho chàng thấy phiền phức.

Song mấy hôm nàng vắng mặt Đường Thế Dân thấy như xa vắng một điều gì làm chàng vơ vẩn.

Sau giấc ngủ trưa hôm đó, Đường Thế Dân bước lại đứng gần cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài.

Chàng nhìn lên trời, đám mây trắng ngưng tụ lại giữa khoảng trời xanh biếc yên tĩnh vô cùng.

Lòng chàng cũng theo đó yên tĩnh.

Chàng nghe tâm thần thư thái lạ thường.

Đột nhiên.

Một loạt tiếng chân bước nhẹ phía sau lưng.

Nếu không phải cảnh vật đang yên tĩnh và thính lực khá cao như Đường Thế Dân chắc khó mà phát giác.

Trong lòng chàng rung động.

Chàng nghĩ có lẽ Hồng Tiểu Ngọc vào phòng chàng chứ chẳng còn là ai nữa cả.

Tiếng chân đã tới phía sau lưng.

Đường Thế Dân vẫn chưa quay lại.

Chàng làm như chưa hề nghe thấy chi hết.

Chợt một giọng trong trẻo nổi lên:

- Đường Thống Lĩnh nghĩ gì mà xuất thần như thế?

Giờ thì Đường Thế Dân mới ngoảnh lại.

Đôi mắt to đen láy và thần bí xuất hiện trước mặt chàng.

Chàng buột miệng:

- À! Đinh Hương!

Thật vậy thiếu nữ xinh đẹp đó không phải là Hồng Tiểu Ngọc mà chính là nàng nữ tỳ Đinh Hương.

Chàng nhìn Đinh Hương:

- Đinh Hương! Có chuyện gì thế?

Đinh Hương cười tươi như hoa hàm tiếu:

- Phải có chuyện tiểu muội mới vào đây được à?

Đường Thế Dân lúng túng cười:

- Không! Tại hạ đâu có ý hỏi như thế. Mời ngồi.

Đinh Hương thân nhiên ngồi xuống ghế.

Đường Thế Dân tiếp:

- Mấy hôm rồi tại hạ không thấy tiểu thư.

Đinh Hương hỏi:

- Có lẽ Thống Lãnh nhớ tiểu thư lắm phải chăng?

Đường Thế Dân bối rối:

- Sao Đinh Hương hỏi lạ vậy? Phải chăng đã có chuyện gì xảy ra đây?

Đinh Hương trầm nhẹ:

- Thống Lãnh đoán trúng đấy. Quả thật đã có chuyện xảy ra.

Đường Thế Dân nói:

- Chắc là bị rầy la nên phần uất phải chăng?

Cặp mắt của Đinh Hương quay đi một vòng:

- Tiểu muội ở trong Bảo này là thân phận của nữ tỳ, nhưng Hồng tiểu thư đối đãi với tiểu muội như tình chị em trong nhà, trong Bảo không có ai làm phiền tiểu muội cả.

- Vậy thì tại sao?

- Tiểu thư nay đã ngã bệnh. Căn bệnh khá trầm trọng, cứ thêm thếp hoài. Đây là một chứng bệnh rất quái lạ.

Lúc trước Quân sư là một thầy thuốc giỏi, có thể trị lành nhưng tiếc giờ quân sư đã thọ nạn mà chết, không còn ai trị bệnh cho tiểu thư nhất là trong hoàn cảnh này.

Nghe nhắc vụ Khương Chấn Trung bị giết, trong tâm trường của Đường Thế Dân chợt rúng động.

Trầm lặng một chút Đường Thế Dân hỏi:

- Tiểu thư bệnh lạ à, vậy đã có ai chữa bệnh hay chưa?

Đinh Hương đáp:

- Các danh y trong thành Khai Phong đã cho mời hầu hết, nhưng không có một ai đoán ra chúng bệnh của Hồng tiểu thư.

Kẻ bảo nàng bị trúng tà phong, người bảo vì uất kết, có người mĩa mai lại cho nàng mắc tâm bệnh nữa.

Đường Thế Dân rúng động:

- Tâm bệnh à!

Đinh Hương gật đầu:

- Đúng vậy. Họ bảo tiểu thư mắc tâm bệnh, chứng tâm bệnh này rất khó trị và khó khăn.

Vừa nói Đinh Hương vừa lắc lắc chiếc đầu.

Đường Thế Dân đùa cợt:

- Đinh Hương vừa học được bộ tịch mấy ông thầy đồ nho từ bao giờ?

Đinh Hương dựng cặp lông mày:

- Chớ có cười, tiểu muội đang buồn rầu đây. Đường Thống Lãnh, Bảo Chủ bảo tiểu muội đến đây mời Thống Lãnh.

Đường Thế Dân thôi cười:

- Mời tại hạ?

- Đúng vậy!

- Mời đi đâu?

- Vào nội viện gặp Hồng tiểu thư.

Đường Thế Dân mở to cặp mắt:

- Tại hạ gặp Hồng tiểu thư?

- Đúng vậy.

- Để làm gì?

- Bảo Chủ nói cứ mời Thống Lãnh và nói như vậy là Thống Lãnh biết rõ mọi việc.

Tâm thần Đường Thế Dân rúng động nhìn vào mặt Đinh Hương một chập khá lâu rồi khe khẽ lắc đầu:

- Không thể được.

Đinh Hương vốn vãi:

- Sao thế?

- Nam nữ thọ thọ bất thân tại hạ không thể đi được.

- Tại sao vậy? Thống Lãnh không yêu thương Hồng tiểu thư sao?

Đường Thế Dân đáp:

- Căn bản là tại hạ chẳng bao giờ nghĩ tới điều này.

Đinh Hương chớp cặp mắt to đen đáp:

- Đây là mạng lệnh của Bảo Chủ. Thống Lãnh cãi lại à?

- Ô! Chuyện riêng tư này mà Bảo Chủ cũng ra lệnh hay sao?

Đinh Hương nói:

- Cũng có thể như thế, nhưng Bảo Chủ chỉ nói là mời Thống Lãnh chứ không hề ra lệnh.

Đường Thế Dân suy nghĩ một lúc tiếp:

- Đinh Hương! Phải chăng Bảo Chủ ở trong phòng luyện công truyền lệnh?

Đinh Hương ngập ngừng:

- Tiểu thư sinh chứng bệnh lạ, Bảo Chủ không thể không ra ngoài thăm nàng cho được.

Đúng rồi tiểu nữ...

Sau đó, Đinh Hương ngừng lại.

Đường Thế Dân nói:

- Đinh Hương, thế nào?

Đinh Hương cố đè nén giọng nói xuống với thần tình có vẻ trầm trọng hơn lúc nãy:

- Đây là một chuyện bí mật, nói ra Thống Lãnh hãy giữ kín.

Đường Thế Dân buông trầm:

- Tại hạ xin hứa.

Giọng nói của Đinh Hương chỉ đủ cho chàng nghe:

- Gần đây Bảo Chủ đã nhận được huyết lệnh của nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết hẹn với Bảo Chủ sẽ lấy mạng trong vòng một trăm ngày.

Đường Thế Dân rung động cả tâm trường, nhìn thẳng vào mặt Đinh Hương với giọng khích động tột bực:

- Lại có chuyện này nữa sao Đinh Hương?

Đinh Hương giơ tay làm hiệu cho Đường Thế Dân nhỏ tiếng, rồi đáp:

- Tiểu muội gặt gẫm Thống Lãnh có lợi ích gì đâu? Đây là chuyện thật một trăm phần.

Đường Thế Dân kích động vô tả, cặp lông mày lưỡi kiếm khẽ cau lại vì không ngờ.

Ngung đi một chập Đinh Hương tiếp:

- Bảo Chủ bề ngoài bảo rằng đi tập luyện một thứ võ công tối mật nhưng kỳ thực không đúng như vậy.

- Chứ thế nào?

- Bảo Chủ đi mời cao thủ bảo vệ cho ngài. Đã có hai quái nhân tới và không rời khỏi Bảo Chủ nửa bước.

Đường Thế Dân gật đầu vì chàng đã biết chuyện này rồi.

Chính Dư Đinh Tân đã cho chàng biết Bảo Chủ có mời hai cao thủ tột bực đến Bảo đề phòng.

Đinh Hương buông trầm giọng:

- Thống Lãnh hãy ngó chừng ra phía ngoài cửa sổ rồi nghe tiểu muội tiếp câu chuyện.

Bảo Chủ cùng hai lão quái nhân ở trong phòng luyện công dưới mặt đất,

Đường Thế Dân chợt à lên một tiếng nói :

- Khương quân sư từng bị nhân vật Đại Hành Quyết giết chết cũng tại phòng luyện công này. Vậy nơi đó có thể bảo đảm cho Bảo Chủ hay chăng ?

Đinh Hương đáp:

- Nay có hai lão quái khách ở bên cạnh không rời, lại dưới chỗ kín đáo. Dù nhân vật Đại Hành Quyết bản lãnh cao cường tới đâu thấy cũng khó mà thực hiện ý đồ của hắn.

- Vậy thì Bảo Chủ phải ở dưới phòng luyện công hơn một trăm ngày mới lên mặt đất sao?

Đinh Hương lắc đầu:

- Không phải thế. Ban đầu Đại Hành Quyết giao hẹn trăm ngày, nhưng mới rồi hấn trao lá thơ hứa nội trong ba hôm thi hành án lệnh.

Đường Thế Dân run run:

- Ba ngày à?

Đinh Hương gật đầu:

- Đúng vậy.

Rồi nàng đứng lên bảo:

- Thôi, chúng ta hãy đi thăm tiểu thư cho mau.

Đường Thế Dân bối rối:

- Đinh Hương tại hạ thăm Hồng tiểu thư có lợi ích gì cho nàng đâu.

Đinh Hương gấp lên:

- Hãy đi cho mau, thấy cũng chẳng hại gì.

Cực chẳng đã Đường Thế Dân đành phải thay quần áo đi theo Đinh Hương vào trong nội viện.

Dọc đường Đường Thế Dân vừa khẩn trương trong lòng vừa hoang mang khôn xiết.

Đi một lúc thì Đường Thế Dân và Đinh Hương đã tới căn phòng của Hồng Tiểu Ngọc.

Đường Thế Dân dừng lại trước cửa phòng, trái tim đập mạnh, mồ hôi ướt trán.

Đinh Hương bước vào sắp xếp rồi nói to:

- Xin mời Đường Thống Lãnh vào đây.

Một đấng trượng phu bước vào trong phòng của một thiếu nữ quả thật chẳng có ý nghĩa gì cả.

Đường Thế Dân tiến vào, trước hết chàng nghe mùi hương nghi ngút bay ngào ngạt.

Trong phòng này trang thiết rất là diễm lệ, song hiện giờ Đường Thế Dân không có một tâm tình thưởng thức chi hết.

Đinh Hương vén mùng lên.

Chỉ thấy Hồng Tiểu Ngọc đang ôm chiếc mền, mặt mũi tái xanh, cặp mắt thất thần cứ nhìn ngơ ngác tợ hồ như chưa có mặt Đường Thế Dân vào phòng mình.

Đường Thế Dân sinh ra bối rối vô cùng chưa biết phải nên hành động thế nào cho đúng cung cách.

Đinh Hương vẫy tay:

- Xin mời Thống Lãnh bước lại gần giường cho.

Đường Thế Dân khẽ sững sốt một cái, rồi nhẹ nhẹ tiến vào gần Hồng Tiểu Ngọc.

Hồng Tiểu Ngọc chẳng chút phản ứng, cặp mắt thất thần cứ nhìn ra ngoài khoảng trống mênh mông.

Đinh Hương nói với giọng xúc động:

- Tiểu thư, nay Thống Lãnh đã vào thăm tiểu thư đây, vậy tiểu thư hãy bình tâm lại.

Một chút phản ứng cũng chẳng thấy.

Bất giác Đường Thế Dân cảm thấy xúc động trong lòng.

Lòng trắc ẩn bất chàng không thể lạnh lùng, sắt đá trước một vị thiên kim tiểu thư hình hài quá tiêu tụy như vậy được.

Hơn nữa Hồng Tiểu Ngọc đã vì chàng mà mang mối tâm bệnh, làm sao chàng khỏi bùi ngùi.

- Thống Lãnh, hãy lại gần gọi tiểu thư thử xem sao.

Đường Thế Dân lúng túng rồi lại gần hơn:

- Hồng cô nương. Hồng cô nương, cô nương có nhận ra tại hạ chăng?

Hồng Tiểu Ngọc như điên như dại, cứ nhìn ra ngoài trời cặp mắt không nháy và cũng chẳng nhúc nhích.

Đường Thế Dân gọi mấy lượt vẫn chưa thấy Hồng Tiểu Ngọc phản ứng chột buông lời than thở:

- Đinh Hương, phải làm thế nào bây giờ.

Đinh Hương chưa kịp đáp lời thì thành linh trong giờ phút đó có chiếc bóng người từ phía sau trang đài chuyền nhanh ra.

Đường Thế Dân rúng động trong lòng, vội quét mắt nhìn qua coi người đó là ai.